

Arrest

nr. 350 564 van 16 juli 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat Z. CHIHAOUI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van Gaza en geboren te zijn in 2002.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 mei 2024. Op 31 mei 2024 diende de verzoekende partij haar eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Op 8 mei 2025 werd de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal). Op 11 juni 2025 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) haar verzoek niet-ontvankelijk daar ze reeds erkend werd als vluchteling in Griekenland. Tegen voormelde beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwierp haar beroep op 4 maart 2026 in het arrest met nummer 342 293.

Anderhalve maand later dient de verzoekende partij, op 23 april 2026, huidig volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming in België in. Op 19 juni 2026 neemt de commissaris-generaal de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Khan Younis, Gaza op (...) 2002. U ging tot de elfde graad naar school en deed vervolgens verschillende jobs in de landbouw of als arbeider. U huwde in 2020 met M. A. (...). In 2021 en 2022 werden jullie twee zonen geboren. U verliet Palestina op 14 september 2023 omwille van de algemene moeilijke situatie. U reisde via Egypte en Turkije naar Griekenland waar u op 21 september 2023 aankwam en op 5 oktober 2023 internationale bescherming aanvroeg. U verkreeg er de vluchtelingenstatus op 13 oktober 2023. U verbleef in eerste instantie zo'n maand in een centrum in Mytilini. Na uw erkenning ging u naar Kreta waar u zich verplaatste tussen verschillende dorpen in functie van de werkgelegenheid in de landbouw. Zo verbleef u onder meer een dertigtal dagen in een houten barak in Hercule met andere jongeren. Uiteindelijk besloot u Griekenland in mei 2024 te verlaten omwille van de moeilijke situatie op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting. U reisde naar België, waar u aankwam op 29 mei 2024 en een tweede verzoek om internationale bescherming indiende op 31 mei 2024.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: een overlijdensattest van uw vader, uw Palestijns paspoort, uw geboorteakte, uw Palestijnse identiteitskaart, uw Griekse verblijfsvergunning en paspoort, uw overige Griekse documenten (uw erkenningsbeslissing, AMKA, documenten in verband met een aanvraag gezinshereniging, een belastingdocument), foto's van uw gezin in Gaza, paspoorten van uw gezinsleden, een Belgisch arbeidscontract en loonfiche, en een psychologisch statusrapport.

Op 11 juni 2025 werd uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard omdat u een internationale beschermingsstatus in Griekenland hebt en er geen redenen zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht zou komen die zeer verregaande materiële deprivatie teweeg zou brengen. U ging in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Uw beroep werd op 4 maart 2026 verworpen omdat de Raad oordeelde dat u geen elementen had aangebracht waaruit bleek dat er van u niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat u zich zou beroepen op de beschermingsstatus die u in Griekenland reeds werd toegekend. De RvV oordeelde hierbij dat het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, niet werd weerlegd. U ging niet in cassatieberoep.

Op 23 april 2026 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U haalt aan dat u tijdens uw vorige aanvraag niet hebt vermeld dat u een arbeidsongeval hebt meegemaakt in Griekenland. U raakte gewond door een scherpe metalen staaf tijdens het oogsten van bananen. U liep daarbij ernstige verwondingen op maar ging niet naar het ziekenhuis omdat u geen medische verzekering had. U herinnerde zich dit incident toen u daarover onlangs toevallig foto's terugvond op uw gsm.

Ter staving van dit verzoek legt u geen documenten neer.

Op 10 juni 2026 nam de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Sindsdien wordt u vastgehouden in het Transitcentrum 127 Bis.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U geeft enkel aan dat u een operatie hebt ondergaan aan uw knie en voet en dat u zich nu beter voelt (Verklaring Volgend Verzoek, punt 13).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onderzoekt in geval van een volgend verzoek op basis van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit de elementen die voorhanden zijn (blauwe map), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland (zie blauwe map: Antwoord Griekenland op aanvraag derde landen CEDOCA d.d. 12.08.2024, Griekse verblijfskaart, Grieks vluchtelingenpaspoort). Aan u werd op 13 oktober 2023 de vluchtelingenstatus verleend. Deze vaststelling wordt door u niet betwist. Zoals gemotiveerd in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming zijn er echter geen redenen om aan te nemen dat de internationale bescherming die u in Griekenland geniet in uw geval niet toegankelijk of toereikend zou zijn. Uw beroep tegen die beslissing van het CGVS werd verworpen door de RvV.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Gezien uw vorige verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus aan u heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met uw situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en van die aard zijn dat zij die de verdere toepassing van artikel 38, lid 1, c) Asielprocedureverordening (2024/1348) op uw specifieke omstandigheden verhinderen.

GEAS

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en de kwalificatieverordening (Verordening (EU) 2024/1347). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn. In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de

internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 38, lid 1, c) Asielprocedureverordening (2024/1348) in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Administratieve situatie

Uit de beschikbare informatie blijkt dat u in Griekenland een verblijfs- en reisvergunning hebt gekregen (blauwe map). Uw Griekse verblijfsvergunning is nog geldig tot 12 oktober 2026 en uw Grieks reispaspoort tot 30 januari 2029 (ibid.). U beschikte tevens over een AMKA (sociale zekerheidsnummer), waarvan de geldigheid intussen is verlopen op 22 oktober 2025. Daarnaast verklaarde u in het kader van uw vorige verzoek een AFM te hebben (zie blauwe map, stuk 6: NPO d.d. 08.05.2025, p. 11) en legde u ook een Grieks document voor waarop uw AFM nummer vermeld staat (groene map).

1. ADET

Uit bovenstaande landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

Aan elke begunstigde van internationale bescherming wordt een Griekse verblijfsvergunning (ADET) verleend. Uit de objectieve informatie blijkt niet dat er significante problemen worden gemeld bij het afleveren van deze verblijfsvergunning. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland die niet meer in het bezit zijn van hun nog geldige ADET (wegens diefstal, verlies), worden niet met dezelfde moeilijkheden geconfronteerd als begunstigden met een vervallen ADET. Uit de objectieve informatie over de verlenging in geval van verlies van de ADET blijkt immers dat het mogelijk is een vervangkaart (replacement card) te verkrijgen in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van een verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat artikel 38, lid 1, c) Asielprocedureverordening (2024/1348) de commissaris-generaal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk “een andere lidstaat dan de lidstaat die het verzoek behandelt, heeft de verzoeker internationale bescherming verleend.” Het Commissariaat-generaal herinnert aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om

internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel ("GEAS") moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ("Handvest") en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ("EVRM").

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Indien in uw geval een vernieuwing van de ADET noodzakelijk is, wijst het CGVS erop dat, hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, deze niet aantonen dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, systematisch zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt evenmin dat het voor een dergelijke persoon onmogelijk zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

Volgens de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt, blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigten van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren enige tijd in beslag kan nemen, met name drie tot zes maanden (volgens de laatste informatie waarover het CGVS beschikt: Country Report : Greece. Update 2024, p. 238). Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen zoals wachttijden, te leveren inspanningen,... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie "buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om."

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport " the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling: "de aanvraag tot verlenging wordt, tezamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, p. 244). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, p. 14; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights, p. 9). Bovendien stelt dit de begunstigde in staat om pas in een vergevorderd stadium van de procedure voor verlenging naar Griekenland te reizen: om naar zijn afspraak bij het bevoegde politiebureau te gaan nadat hij de bevestiging van de Griekse autoriteiten via e-mail heeft ontvangen.

2. Paspoort

Begunstigden dienen een verzoek in te dienen bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De begunstigde moet bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot verlening van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40 euro betalen (73 euro voor kinderen). De begunstigde moet alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs) scannen en bij het bevoegde vreemdelingenbureau een afspraak aanvragen om hun aanvraag persoonlijk te bevestigen. Naast deze stappen moeten begunstigden ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee (AIDA, Country Report: Greece. Update 2024, p.253-256). De begunstigde moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op : <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>). Het is dus duidelijk dat een begunstigde van internationale bescherming met een dergelijk reisdocument in staat is geweest om een bepaald bedrag bijeen te brengen en bepaalde complexe stappen te ondernemen die een zekere mate van digitale vaardigheid en contacten met de Griekse autoriteiten vereisen. In een dergelijk geval moeten worden vastgesteld dat er een zekere mate van vertrouwen bestaat in de Griekse politie en dat de begunstigde bij de toewijzing van zijn middelen voorrang heeft gegeven aan zijn vertrek uit Griekenland boven het doen gelden van zijn rechten in Griekenland. Uit een transversale lezing van de objectieve informatie blijkt ook dat de complexiteit van de procedures voor het verkrijgen van een paspoort niet groter is dan die voor het verkrijgen van andere documenten.

3. AFM-nummer (fiscale registratie)

De commissaris-generaal duidt verder dat uit objectieve informatie blijkt dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaeean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem). Na het verkrijgen van de ADET, dienen begunstigden een afspraak te maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van de AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio economic rights p. 20-21).

4. AMKA nummer (sociale zekerheid)

De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2024, p. 266; en Communication on the status of migration management in mainland Greece). Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te activeren bij de Griekse autoriteiten.

Met het sociale zekerheidsnummer (AMKA) kunnen begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als Griekse burgers gratis medische zorg krijgen. Om van deze rechten te kunnen genieten, moeten begunstigden dit nummer aanvragen, maar voortaan ook activeren. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van "een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt". De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel. Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. De verordening bepaalt dat het bewijs van verblijf kan worden geleverd op basis van een van de volgende documenten: bewijs van eigendom, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een detentiecertificaat voorleggen.

Het laatste RSA-rapport, gepubliceerd in april 2025 wees ook op de verplichting voor begunstigden om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te overleggen die op het ERGANI platform is gedownload om hun verblijfplaats aan te tonen. Dit rapport maakt melding van een circulaire logica in Griekenland, waarbij wordt gesteld dat een actieve AMKA een van de voorwaarden is voor het verkrijgen van een arbeidsovereenkomst. Begunstigden zouden dus geen toegang hebben tot werk of sociale zekerheid, aangezien het zoeken naar een geregistreerde baan afhankelijk is van de activering van de AMKA, die op haar beurt weer afhankelijk is van die baan.

Deze circulaire logica is echter niet terug te vinden in de andere informatie waarover het Commissariaat generaal beschikt. Het laatste AIDA-rapport dat in september 2025 is gepubliceerd, bevestigt de noodzaak om een AMKA te activeren om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de noodzaak voor begunstigden van bescherming om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te verstrekken die is gedownload op het ERGANI-platform om hun verblijf in Griekenland aan te tonen. Hoewel dit rapport uitgebreid ingaat op kwesties die verband houden met zowel werkgelegenheid als sociale zekerheid, wordt er geen melding gemaakt van een circulaire logica of van de noodzaak om in het bezit te zijn van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. Een grondigere analyse van het eerder genoemde RSA-rapport (dat dus vijf maanden eerder werd gepubliceerd) maakt deze constatering des te opvallender. Uit het RSA-rapport blijkt namelijk dat er in de relevante passages (blz. 22 en 34) geen bronnen worden genoemd die deze circulaire logica bevestigen. De verwijzing naar de website van de Griekse overheid (<https://www.amka.gr/faq.html>) die bevestigt dat een bewijs van tewerkstelling moet worden voorgelegd om de AMKA te activeren, geeft geenszins aan dat een actieve AMKA een voorwaarde is voor tewerkstelling.

Uit bijkomend onderzoek (COI Focus. GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail, van 13 februari 2026, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland/activation-de-lamka-et-acces-aumarche-du-travail>) blijkt dat een AMKA.-nummer nodig is voor de registratie van een arbeidsovereenkomst in het ERGANI-systeem, doch dit géénszins over een actief AMKA-nummer moet gaan. Het Griekse ministerie erkent echter dat, hoewel uit de wet geen sprake is van onderlinge afhankelijkheid, administratieve belemmeringen zowel de registratie van een arbeidsovereenkomst als de activering van het AMKA-nummer kunnen bemoeilijken, waardoor de indruk van een cirkelredenering ontstaat. Uit de analyse van bovenstaande objectieve informatie kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. Uit de bijgebrachte bronnen blijkt niet dat om legaal te kunnen werken in Griekenland, een actieve AMKA nodig is (zie naar analogie, arrest nr. 340544 van 5 februari 2026, p. 19).

Verder wijst de info erop dat begunstigden zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (COI Focus. GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA van 31 maart 2026 beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_grece_acces_aux_soins_de_sante_et_de_tention_dun_amka_20260331_0.pdf). Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigden van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: <https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare>); Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPE), noch een sociale zekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgseenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf).

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Hoewel een eventueel gebrek aan geldige/actieve persoonlijke documenten kan leiden tot tijdelijke situaties waarbij statushouders/begunstigden moeilijker toegang hebben tot bepaalde basisvoorzieningen, betekent dit niet dat alle statushouders/begunstigden bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Dit risico hangt in de eerste plaats af van persoonlijke kenmerken, zoals de mate van zelfredzaamheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien (via activiteiten in de formele of informele economie) of om een beroep te doen op de bijstand van organisaties die ondersteuning

bieden aan statushouders/begunstigden van internationale bescherming, het al dan niet aanwezig zijn van ernstige kwetsbaarheden die een belangrijke negatieve impact hebben op de zelfredzaamheid en de mate waarin iemand over eigen middelen en/of een ondersteunend netwerk beschikt.

Daarbij komt het aan u toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat u zich op de beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat u niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Problemen in Griekenland

Wat uw problemen in Griekenland betreft, herhaalt u de problemen uit uw vorige verzoek en voegt u toe dat u in Griekenland een arbeidsongeval hebt gehad en u zich niet tot een ziekenhuis kon wenden omdat u geen medische verzekering had en in een slechte financiële toestand verkeerde (Verklaring Volgend Verzoek, punt 17). Dat u een dergelijk incident waarbij u serieuze verwondingen opliep niet zou vermelden wanneer u naar uw problemen in Griekenland werd gevraagd in het kader van uw vorige verzoek, plaatst vraagtekens bij de ernst ervan. Bovendien legt u geen enkel stavingstuk voor wat betreft deze gebeurtenis die u naar eigen zeggen zou zijn overkomen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die u hierop hebt ondernomen. Dit plaatst een wezenlijke kanttekening bij de ernst van de feiten die u inroept. Bovendien moet worden benadrukt dat in het kader van uw vorige verzoek reeds werd aangetoond dat u in Griekenland wel degelijk beschikte over een geldige AMKA (sociale zekerheidsnummer) waarmee u als erkend vluchteling recht hebt op gratis gezondheidszorg.

Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat uw Griekse verblijfskaart (ADET) nog geldig is tot 12 oktober 2026. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat u niet aantoont dat u in geval van terugkeer niet in staat zal zijn om de nodige stappen te ondernemen voor de afgifte/hernieuwing van uw ADET, noch dat u in afwachting van de afgifte/hernieuwing van deze ADET noodzakelijkerwijze in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zult terechtkomen. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat u zelfredzaam bent en over een netwerk beschikt. Zo was u tijdens uw verblijf in Griekenland werkzaam en was u in staat om er verschillende officiële documenten te verkrijgen (zie blauwe map, stuk 6: NPO d.d. 08.05.2025, p.8-9, 11-12). Verder kon u voor uw vertrek van Griekenland naar België rekenen op de financiële steun van uw netwerk (zie blauwe map, stuk 6: NPO d.d. 08.05.2025, p.5). Verschillende van uw familieleden zijn ook woonachtig in België en u staat met hen in contact (zie blauwe map, stuk 6: NPO d.d. 08.05.2025, p.6-8). U beschikt dus over een (familiaal) netwerk dat u kan ondersteunen bij uw zoektocht naar werk en huisvesting in Griekenland.

U toont niet op afdoende wijze aan dat u niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien u toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen u evenwel niet aantoont. U toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. U toont niet aan dat u, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Wat de toegang tot huisvesting betreft, herinnert het CGVS eraan dat, hoewel de toegang tot huisvesting en fatsoenlijke materiële omstandigheden voor personen die om internationale bescherming verzoeken, gewaarborgd is, een dergelijke verplichting niet bestaat ten aanzien van personen die internationale bescherming genieten (artikel 34 van Verordening (EU) 2024/1347). Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 3 niet kan worden uitgelegd als een verplichting voor de Hoge Verdragsluitende Partijen om een recht op huisvesting te garanderen aan alle personen die onder hun rechtsmacht vallen, en dat hieruit geen algemene plicht kan worden afgeleid om vluchtelingen financiële bijstand te verlenen zodat zij een bepaald levenspeil kunnen handhaven (EHRM, Samsam Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië, 2 april 2013, §70). Begunstigden van internationale bescherming moeten in principe hun opvangcentrum 30 dagen na de verlening van hun status verlaten. Verder bestaat er in beperkte mate ondersteuning door het HELIOS+-programma, de opvangcentra voor daklozen, lokale initiatieven en ngo's. Bijgevolg is de meerderheid van de begunstigden van internationale bescherming "self-accommodated" en verblijft zij in informele huisvesting (zie Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024).

Het enkele feit dat de Griekse autoriteiten u bij uw terugkeer geen huisvesting zullen garanderen, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u zou worden blootgesteld aan een situatie die kan worden gelijkgesteld met onmenselijke behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het is aan u om aan te tonen dat u volledig afhankelijk zult zijn van overheidssteun en dat de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten ertoe zou leiden dat u, ongeacht uw wil en persoonlijke keuzes, in een situatie van extreme materiële ontbering zou terechtkomen, waardoor u niet in uw meest elementaire behoeften, zoals eten, drinken, wassen en

huisvesting, zou kunnen voorzien en waardoor uw lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden aangetast of in een staat van verval zou raken die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin HvJ-EU, 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C 438/17, EU:C:2019:219, punt 90).

U maakt niet aannemelijk dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat u zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Het CGVS beschikt evenmin over aanwijzingen dat u verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Uw situatie kan dan ook niet worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak).

Bijgevolg, en gelet op het feit dat u zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u niet hebt aangetoond dat u, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Uw verzoek om internationale bescherming is niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 5.12, §5 Wet RvV juncto artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (art. 2.15, §3, 2°, b) Wet RvV).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikel 3, 5) en 3, 6) Verordening (EU) 2024/1347 schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikel 3, 5) en 3, 6) Verordening (EU) 2024/1347."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 38, § 1, c) van de Verordening 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure voor internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU, van artikel 57/6/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De verzoekende partij geeft vooreerst een theoretische uiteenzetting over de door haar geschonden geachte wetsbepalingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vervolgens past zij deze bepalingen en het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt toe op haar specifieke situatie:

“In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij, teneinde het onderhavige verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 juncto artikel 38 §1 c) van de Verordening 2024/1348, dat er “geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn” die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het CGVS baseert zich hierbij op de stelling dat de verzoeker er niet in slaagt « het vermoeden dat [zijn] grondrechten (...) in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen ».

Hoewel het CGVS de rechtspraak van het Hof van Justitie in de arresten Jawo en Ibrahim citeert, waarbij wordt erkend dat het beginsel van wederzijds vertrouwen moet wijken wanneer een persoon “onafhankelijk van zijn wil en zijn persoonlijke keuzes” in een “toestand van zeer verregaande materiële deprivatie” dreigt te belanden, is de feitelijke toepassing hiervan op de verzoeker volstrekt theoretisch en lacunair. De verwerende partij heeft nagelaten deze uitzonderlijke drempel in concreto te toetsen aan de actuele, door objectieve rapporten gestaafde realiteit waarin de verzoeker bij een gedwongen terugkeer zal worden gestort. Het louter abstract verwijzen naar het Griekse wettelijke kader weerspiegelt 12 R.v.St., nr. 221.713 van 12 december 2012. 15 niet het vereiste prospectieve en geïndividualiseerde onderzoek, waardoor het reële risico op mishandeling manifest onjuist is ingeschat.

1. Verkeerde beoordeling van het risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest : De onoverkomelijke administratieve impasse van de AMKA en de daaruit voortvloeiende extreme materiële deprivatie

De kern van de bestreden beslissing rust op de abstracte premisse dat verzoeker over een verblijfskaart (ADET) beschikt en in theorie in zijn levensonderhoud kan voorzien. Deze redenering negeert de actuele, onoverkomelijke structurele obstakels in Griekenland voor terugkerende begunstigden (returnees). Het sociaal zekerheidsnummer (AMKA) - waarvan het CGVS uitdrukkelijk erkent dat dit voor verzoeker op 22 oktober 2025 is verlopen - is de absolute sleutel tot fundamentele rechten: gezondheidszorg, legale tewerkstelling, huisvesting en sociale bijstand. Zonder een actieve AMKA is een statushouder de facto uitgesloten van de samenleving.

Het is in de praktijk immers onmogelijk geworden om deze rechten te reactiveren. Sinds de wetswijzigingen in 2024 zit een begunstigde zonder actieve AMKA vast in een uitzichtloze impasse. Men eist een bewijs van tewerkstelling om de AMKA te activeren, terwijl diezelfde AMKA tegelijkertijd een absolute voorwaarde is om überhaupt te mógen werken of een contract te registreren. Deze fatale tegenstrijdigheid wordt scherp veroordeeld in de rapporten:

« (...) ».¹³

Dit betekent concreet dat de Griekse overheid de toegang tot de arbeidsmarkt de jure onmogelijk maakt voor personen in de situatie van verzoeker. De inschrijving bij de instanties die nodig is om legaal te werken, is immers op voorhand geblokkeerd :

« (...) ».¹⁴

Zoals bevestigd in RvV, arrest nr. 300.42 van 22 januari 2024, vormen elementen zoals het verstrijken van de Griekse verblijfskaart, de moeilijkheden bij de vernieuwing ervan, alsook het risico op een gebrek aan een netwerk en middelen in Griekenland, indicatoren van een bijzondere kwetsbaarheid die een in concreto onderzoek vereisen. Zonder werk en zonder inkomsten is de stap naar dakloosheid onvermijdelijk. In tegenstelling tot wat het CGVS laat uitschijnen, bestaan er voor deze kwetsbare groep geen toegankelijke vangnetten. Zelfs de noodopvang voor daklozen sluit haar deuren voor returnees zonder geldige papieren, aangezien men systematisch medische attesten eist die men zonder AMKA niet kan bekomen :

« (...) ».¹⁵

Bovendien herinnert het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken eraan dat ook de officiële integratieprogramma's afgesloten blijven voor terugkerende vluchtelingen :

« (...) ».¹⁶

Ten slotte is ook de theoretische mogelijkheid om terug te vallen op een financiële uitkering of leefloon in de realiteit volstrekt onbestaande. De administratieve muur treft immers elke vorm van sociale bijstand :

« (...) ».¹⁷

Bovendien poogt de verwerende partij ten onrechte deze lacunaire beoordeling te legitimeren door te verwijzen naar de beweerde vroegere zelfredzaamheid van de verzoeker - met name zijn vroegere vermogen om werk te vinden of administratieve stappen te ondernemen - en het bestaan van financiële steun van in België verblijvende familieleden. Deze historische vergelijking is fundamenteel scheefgetrokken en mist perspectief: tijdens zijn vorige verblijf genoot de verzoeker van een actieve AMKA, wat destijds de absolute voorwaarde vormde om met de autoriteiten te kunnen interageren en zich op de arbeidsmarkt in te schakelen. Het doortrekken van deze situatie uit het verleden naar de huidige realiteit is een manifeste beoordelingsfout. Daarnaast is er sprake van een invaliderend arbeidsongeval dat, naast de onmogelijkheid om medische dekking of formele zorg te krijgen, zijn fysieke vermogen om werk te zoeken aanzienlijk belemmert, waardoor zijn precariteitsniveau aanzienlijk wordt verergerd. Tot slot is de verwijzing naar een netwerk in België om een verondersteld overlevingsvermogen te verantwoorden, juridisch en feitelijk irrelevant: de financiële steun die vanuit het buitenland wordt gestuurd, laat geenszins toe om de Griekse wettelijke belemmeringen - met name de absolute onmogelijkheid om een AMKA te activeren zonder een lokaal arbeidscontract voor te leggen - te omzeilen. Het feit dat hij over naasten in België beschikt, toont dus

absoluut niet aan dat de verzoeker de systemische administratieve obstakels in Griekenland zal kunnen overwinnen.

Gelet op deze manifest foutieve beoordeling van het reële risico, en de waarschijnlijkheid die aan zekerheid grenst dat de verzoeker door dit labyrint van discriminerende voorwaarden in de meest totale materiële deprivatie zal worden gestort, blijft er onbetwistbaar een ernstige twijfel bestaan over de mogelijkheid dat de verzoeker, in geval van gedwongen terugkeer en onafhankelijk van zijn wil en zijn persoonlijke keuzes, het risico loopt om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen, in de zin van de rechtspraak Jawo en Ibrahim, wat hem zou blootstellen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2. Schending van de zorgvuldigheidsplicht en van de formele motiveringsplicht in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

De manifeste beoordelingsfout van het reële risico, zoals hierboven aangetoond, is het rechtstreekse gevolg van een flagrante schending van de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht door de verwerende partij.

Krachtens het zorgvuldigheidsbeginsel is de administratieve overheid verplicht om, alvorens een beslissing te nemen, een volledig, nauwgezet en geïndividualiseerd onderzoek van alle relevante feiten uit te voeren. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 vereisen bovendien dat elke bestuurshandeling steunt op een afdoende motivering, die toelaat te begrijpen hoe de overheid tot haar besluit is gekomen. In de bestreden beslissing heeft het CGVS echter systematisch gekozen voor een abstracte en algemene benadering, ten koste van een in concreto analyse van de specifieke situatie van de verzoeker.

Het is opmerkelijk dat de verwerende partij in haar beslissing erkent kennis te hebben genomen van talrijke recente rapporten - waaronder die van AIDA en RSA - die de precaire situatie en de administratieve complicaties voor statushouders in Griekenland beschrijven. Echter, in plaats van de gevolgen van deze structurele tekortkomingen op het individuele profiel van de 19 verzoeker te projecteren, beperkt het CGVS zich tot de algemene stelling dat deze informatie "niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde (...) er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen". Deze redenering is methodologisch onjuist. Door van de objectieve rapporten te eisen dat zij aantonen dat alle terugkeerders systematisch in armoede vervallen alvorens een risico te erkennen, hanteert het CGVS een onredelijke beoordelingsstandaard en holt zij de functie van het individueel onderzoek uit. Het behoorde immers tot de plicht van de administratie om te beoordelen of de verzoeker, gelet op zijn specifieke omstandigheden geconfronteerd met deze tekortkomingen, dit risico loopt. Door de beoordeling te reduceren tot de eis van een statistische zekerheid op macroniveau, miskent het CGVS haar plicht tot individueel onderzoek.

Bovendien weigert het CGVS de bijzondere kwetsbaarheid van de verzoeker naar behoren in aanmerking te nemen. Deze kwetsbaarheid vloeit in de eerste plaats voort uit het feit dat hij een terugkerende begunstigde is wiens AMKA is verstrekt, wat hem op zichzelf reeds in een toestand van precariteit plaatst. Wanneer de verzoeker vervolgens melding maakt van een arbeidsongeval - wat louter een verergerend element is van deze reeds bestaande precariteit - verwerpt het CGVS dit uitsluitend omdat het niet eerder werd vermeld en er geen stavingstukken of bewijzen van "ernstige initiatieven" werden voorgelegd. Deze motivering getuigt van een fundamenteel gebrek aan zorgvuldigheid. Het CGVS negeert immers systematisch een essentieel materieel feit: de kern van het betoog van de verzoeker is nu net dat de afwezigheid van een actieve AMKA hem de toegang tot instellingen—waaronder het medische systeem voor eventuele bewijsstukken—volledig onmogelijk maakt. Door dit structurele obstakel bij de feitenverzameling terzijde te schuiven, toont de administratie aan dat zij niet is overgegaan tot de vereiste nauwgezette en volledige afweging van de concrete omstandigheden zoals vereist door haar zorgvuldigheidsplicht.

Tot slot volstaat de verwerende partij niet met haar motiveringsplicht door te verwijzen naar een theoretische zelfredzaamheid in het verleden. Het afdoende karakter van de motivering vereist dat de administratie uitlegt hoe de verzoeker vandaag de dag, met een vervallen AMKA en belemmerd door fysieke kwetsuur, concreet in staat zou zijn om de impasse van het Griekse systeem te doorbreken (werk vinden om AMKA te activeren, terwijl AMKA nodig is om legaal te werken). Door deze fundamentele kwestie onbeantwoord te laten en niet te expliciteren hoe zij tot haar besluit is gekomen ondanks de aangevoerde actuele feiten, heeft de administratie een beslissing genomen die manifest niet steunt op een afdoende motivering.

Bijgevolg heeft de verwerende partij nagelaten een accuraat, geïndividualiseerd en zorgvuldig onderzoek te voeren naar de specifieke situatie van de verzoeker en heeft zij verzuimd afdoende de feitelijke en juridische redenen van haar beslissing uiteen te zetten. De administratie heeft derhalve haar zorgvuldigheidsplicht alsook haar formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden."

De verzoekende partij concludeert:

"Uit de voorgaande uiteenzetting volgt dat de administratie op twee fundamentele vlakken is tekortgeschoten. Enerzijds is er sprake van een manifeste beoordelingsfout wat betreft het reële en actuele risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij een gedwongen terugkeer naar Griekenland. Anderzijds is deze foute inschatting het directe gevolg van een flagrante schending van de zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht, waarbij de administratie de actuele feiten (het

verstrijken van de AMKA, de structurele onmogelijkheid om deze te reactiveren en de bijzondere kwetsbaarheid van de verzoeker) niet in concreto heeft onderzocht, maar zich heeft beperkt tot een louter abstracte en theoretische lezing.

Door de feiten aldus onzorgvuldig en onjuist te beoordelen, heeft de verwerende partij nagelaten om de aangebrachte feitelijke elementen op een adequate manier juridisch te kwalificeren. Het concreet aangebrachte nieuwe element, met name de verwondingen als gevolg van een arbeidsongeval, vormt immers een zwaarwegend verergerend element van een reeds uiterst precare situatie veroorzaakt door het definitief vervallen van de AMKA en het statuut van de verzoeker als terugkerende begunstigde. De administratie kon zich derhalve niet beperken tot de summiere afwijzing hiervan zoals zij heeft gedaan. Deze elementen, in combinatie met de wetswijzigingen in Griekenland, maken de kans aanzienlijk groter dat de verzoeker in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terechtkomt en dus voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het betreft hier derhalve wel degelijk een « nieuw element » in de zin van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980.

Aangezien deze nieuwe elementen van dien aard zijn dat zij het beginsel van wederzijds vertrouwen weerleggen, kon de verwerende partij de aanvraag niet wettig niet-ontvankelijk verklaren op grond van het feit dat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat. Door een uiterst strikte lezing te hanteren van de Verordening 2024/1348, schendt de bestreden beslissing derhalve niet alleen artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 21 1980, in samenhang gelezen met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, maar houdt zij tevens een verkeerde en te rigide toepassing in van de niet-ontvankelijkheidsgrond voorzien in artikel 38, lid 1, onder c), van deze Verordening.

Gelet op de veelvoudige en in elkaar grijpende onwettigheden die deze beslissing kenmerken, ontbeert zij elke deugdelijke feitelijke en juridische grondslag. Bijgevolg verzoekt de verzoekende partij uw Raad om de bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te vernietigen.”

2.3. Doorheen het verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar de volgende rapporten waarvan zij de weblinks bijbrengt:

- *“Recognised Refugees 2026 – Access of Beneficiaries of International Protection to Documents and Socio-Economic Rights”* van Refugee Support Aegean (RSA) van april 2026;
- *“Country Report – Update 2024: Greece”* van AIDA van september 2025.

2.4. De verzoekende partij vraagt in hoofddorde de bestreden beslissing te hervormen en haar de status van vluchteling toe te kennen. In subsidiaire orde vraagt zij de bestreden beslissing te hervormen en haar de status van subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde vraagt zij de bestreden beslissing te annuleren, zodat de verwerende partij aanvullende onderzoeksmaatregelen kan nemen.

2.5. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingsstukken gevoegd.

3. Beoordeling

3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

3.2. Juridisch kader

De verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 19 juni 2026, getiteld *“niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”*, waarbij haar huidige, tweede verzoek om internationale bescherming in België niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door artikel 62 van de Wet van 16 Juni 2026 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden [...], onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe

elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening 2024/1347/EU van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347) of voor subsidiaire bescherming in de zin van de artikelen 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

3.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.3.1. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming in België verklaarde de verzoekende partij dat zij Palestina op 14 september 2023 verliet omwille van de algemene moeilijke situatie. Zij kwam op 21 september 2023 aan in Griekenland en vroeg er op 5 oktober 2023 internationale bescherming. Zij verkreeg er de vluchtelingenstatus op 13 oktober 2023. Zij verbleef in eerste instantie ongeveer een maand in een centrum in Mytilini. Na haar erkenning ging zij naar Kreta waar zij zich verplaatste tussen verschillende dorpen in functie van de werkgelegenheid in de landbouw. Zo verbleef zij onder meer een dertigtal dagen in een houten barak in Hercule met andere jongeren. Uiteindelijk besloot zij Griekenland in mei 2024 te verlaten omwille van de moeilijke situatie op het vlak van werkgelegenheid en huisvesting. De verzoekende partij reisde naar België, waar zij aankwam op 29 mei 2024 en een tweede verzoek om internationale bescherming indiende op 31 mei 2024.

Ter staving van haar verzoek om internationale bescherming legde zij volgende documenten neer: een overlijdensattest van haar vader, haar Palestijns paspoort, haar geboorteakte, haar Palestijnse identiteitskaart, haar Griekse verblijfsvergunning en reisdocument, haar overige Griekse documenten (haar erkenningsbeslissing, AMKA, documenten in verband met een aanvraag gezinshereniging, een belastingdocument), foto's van haar gezin in Gaza, paspoorten van haar gezinsleden, een Belgisch arbeidscontract en loonfiche en een psychologisch statusrapport.

Op 11 juni 2025 neemt de commissaris-generaal een beslissing “*niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)*” omdat de verzoekende partij een internationale beschermingsstatus in Griekenland heeft en er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht zou komen die zeer verregaande materiële deprivatie teweeg zou brengen. Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad in het arrest van 4 maart 2026 met nummer 342 293. De verzoekende partij ging niet in cassatieberoep.

3.3.2. In het kader van haar tweede, huidige verzoek om internationale bescherming in België haalt de verzoekende partij aan dat zij tijdens haar vorige aanvraag niet heeft vermeld dat zij een arbeidsongeval heeft meegemaakt in Griekenland. Zij raakte volgens haar verklaringen gewond door een scherpe metalen staaf tijdens het oogsten van bananen. Zij liep daarbij ernstige verwondingen op, maar ging niet naar het ziekenhuis omdat zij geen medische verzekering had. De verzoekende partij verklaart dat zij zich dit incident herinnerde toen zij daarover onlangs toevallig foto's terugvond op haar gsm. Zij vreest bij terugkeer naar Griekenland geen opvangplaats of woning te hebben en zodanig dakloos te worden. Ter staving van haar huidige verzoek legt zij geen documenten neer.

3.3.3. *In casu* heeft de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus verkregen in Griekenland. Er wordt dus vermoed dat zij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming geniet in een ander land. Er liggen geen elementen voor waaruit kan blijken dat de verzoekende partij niet langer als vluchteling zou erkend zijn in Griekenland. Het bewijs van het tegendeel rust op de verzoekende partij, zoals al eerder uitdrukkelijk in voormeld arrest van de Raad van 4 maart 2026 met nummer 342 293 werd uiteengezet. De verzoekende partij laat evenwel na dat bewijs te leveren.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt.

Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90 e.v).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere EU-lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, verband houden met de situatie van verzoekende partij in de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen.

Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waar de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of waar de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigten van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

Met betrekking tot de vraag of de verzoekende partij nieuwe elementen heeft overgelegd om aan te tonen dat zij in de lidstaat die haar reeds internationale bescherming heeft gegeven, een ernstig risico loopt op een door artikel 4 van het Handvest verboden behandeling, stelt de Raad het volgende vast.

3.3.4. In de bestreden beslissing wordt haar huidig verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard aangezien zij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Deze beslissing is gebaseerd op de vaststelling dat:

- (i) de verzoekende partij de problemen uit haar vorige verzoek herhaalt;
- (ii) er vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de ernst van haar verklaring in Griekenland een arbeidsongeval te hebben gehad waarna zij zich niet tot een ziekenhuis kon wenden omdat zij geen medische verzekering had en in een slechte financiële toestand verkeerde, nu zij dit incident waarbij zij serieuze verwondingen opgelopen zou hebben niet vermeld heeft, hoewel er naar haar problemen in Griekenland werd gevraagd in het kader van haar vorige verzoek en zij bovendien geen enkel stavingstuk voorlegt wat betreft deze gebeurtenis die haar naar eigen zeggen zou zijn overkomen, noch wat betreft eventuele ernstige initiatieven die zij hierop heeft ondernomen, wat een wezenlijke kanttekening plaatst bij de

ernst van de feiten die zij inroept. Bovendien werd in het kader van haar vorige verzoek reeds aangetoond dat zij in Griekenland wel degelijk beschikte over een geldige AMKA (sociale zekerheidsnummer) waarmee zij als erkend vluchteling recht heeft op gratis gezondheidszorg;

(iii) de verzoekende partij niet aantoont dat zij in geval van terugkeer niet in staat zal zijn om de nodige stappen te ondernemen voor de eventuele afgifte/hernieuwing van haar ADET, noch dat zij in afwachting van de afgifte/hernieuwing van haar ADET noodzakelijkerwijze in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, nu uit de beschikbare informatie blijkt dat zij zelfredzaam is en over een netwerk beschikt;

(iv) de verzoekende partij niet op afdoende wijze aantoont dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland;

(v) de verzoekende partij zich niet beroept op een bijzondere kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen, zodat zij niet heeft aangetoond dat zij, in geval van terugkeer naar Griekenland, zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging.

3.3.5. De kernvraag is of de door de verzoekende partij bij huidig derde verzoek (tweede verzoek in België) aangehaalde elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening (EU) 2024/1347, of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 in aanmerking komt.

3.3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 13 oktober 2023 de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Griekenland. Haar Griekse verblijfsvergunning is nog geldig tot 12 oktober 2026 en haar Grieks reisdocument tot 13 januari 2029. Zij beschikt tevens over een AMKA en verklaarde in het kader van haar vorige verzoek een AFM-nummer te hebben (administratief dossier, map 6 'landeninformatie', aanvraag derde landen, Griekse verblijfsvergunning, Grieks reisdocument, AMKA, Grieks document met verwijzing naar AFM-nummer, NPO, p. 11).

3.3.7. Op basis van de informatie die beide partijen bijbrengen, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is. Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven. Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, "een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak" (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89). Deze drempel "wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling" (ibid., pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De bijgebrachte informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer preciaire situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart

2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In zoverre de aangebrachte informatie actueler is en recentere cijfers bevat dan de informatie die eerder voorlag bij de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming, laat deze evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij een terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

De voormelde landeninformatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die er internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn en evenmin dat statushouders in Griekenland bij terugkeer hoe dan ook zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie er gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim, pt. 91).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie toont verzoekende partij dus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. Een individuele beoordeling van verzoekende partij haar concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde, zoals reeds uiteengezet in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming.

De verzoekende partij toont dus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. Een individuele beoordeling van de verzoekende partij haar concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde, zoals reeds uiteengezet in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming in België.

Er liggen geen nieuwe elementen voor waaruit blijkt dat de verzoekende partij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming in België blijkt dat in hoofde van de verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid werd vastgesteld, die het haar dermate moeilijk maakt om zich bij terugkeer naar Griekenland staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met haar grondrechten. In het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming in België verklaart de verzoekende partij een arbeidsongeval te hebben gehad in Griekenland waarvoor zij in Griekenland geen medische verzorging gekregen heeft. In het verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat *“er sprake van een invaliderend arbeidsongeval dat, naast de onmogelijkheid om medische dekking of formele zorg te krijgen, zijn fysieke vermogen om werk te zoeken aanzienlijk belemmert, waardoor zijn precariteitsniveau aanzienlijk wordt verergerd.”* Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing op goede gronden uiteengezet dat de verzoekende partij niet staft dat zij destijds een arbeidsongeval heeft gehad in Griekenland, laat staan dat het om een “invaliderend arbeidsongeval” gaat dat haar fysiek vermogen om te werken aantast. Hier liggen geen stukken van voor, evenmin kan louter op basis van de verklaringen van de verzoekende partij worden vastgesteld dat zij kampt met invaliderende letsels tegen gevolge van een arbeidsongeval waardoor haar fysiek vermogen om te werken aangetast is. Dit klemmt des te meer daar uit ‘s Raads arrest van 4 maart 2026 met nummer 342 293 blijkt dat de verzoekende partij in België werkt, alsook dat ze in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming aangegeven heeft dat ze aan haar been geopereerd werd. Omtrent het voorgehouden arbeidsongeval stelt de bestreden beslissing op goede gronden dat *“u een dergelijk incident waarbij u serieuze verwondingen opliep niet zou vermelden wanneer u naar uw problemen in Griekenland werd gevraagd in het kader van uw vorige verzoek, plaatst vraagtekens bij de ernst ervan.”*

Waar de verzoekende partij betoogt dat haar AMKA verstreken is sinds 22 oktober 2025, betreft dit geen nieuw element. Immers lag deze AMKA ook voor in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Hieromtrent kan in ‘s Raad arrest van 4 maart 2026 met nummer 342 293 gelezen worden dat: *“De Raad stipt aan dat verzoeker een 23-jarige man is, wiens ADET op heden nog steeds geldig is, met name tot 12 oktober 2026 (administratief dossier, blauwe map ‘landeninformatie’, antwoord Griekse asielinstanties d.d. 12/08/2024; groene map ‘documenten asielzoeker’, stuk 5). Verzoeker is in het bezit van zijn originele Griekse verblijfsvergunning (ADET), zijn origineel Grieks reisdocument en zijn originele AMKA*

(administratief dossier, groene map 'documenten asielzoeker', stukken 5 en 6). Voorts verklaart verzoeker tevens in het bezit te zijn van een AFM en legt een Grieks document voor waarop zijn AFM-nummer staat vermeld (administratief dossier, Vragenlijst DVZ 'Bijkomende vragen M-status Griekenland'; groene map 'documenten asielzoeker', stuk 6). De Raad benadrukt hierbij dat het AFM toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Uit de objectieve informatie (zie supra) blijkt dat deze AFM geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 12 oktober 2026, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum. Hetzelfde geldt voor zijn AMKA. Uit de objectieve informatie (zie supra) blijkt dat de AMKA pas wordt gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning niet verloopt voor 12 oktober 2026, blijven zijn AFM en AMKA dus ook geldig tot die datum. De verwijzing in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's naar landeninformatie omtrent de situatie waarmee begunstigden van internationale bescherming geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten of wanneer zij niet over een AFM en/of actieve AMKA beschikken en de beweerde cirkelredenering, is niet dienstig gezien deze situatie niet op verzoeker van toepassing is." Voorts maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat alhoewel de geldigheidsduur van haar fysieke AMKA verstreken is, deze gedeactiveerd zou zijn en ze hierdoor geen toegang meer zal hebben tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt daar haar ADET nog geldig is. Dit blijkt evenmin uit de objectieve landeninformatie die bijgebracht wordt.

Waar verzoekende partij benadrukt dat haar ADET in oktober 2026 zal vervallen, wordt erop gewezen dat nergens uit blijkt dat verzoekende partij al enige poging heeft ondernomen om zich te informeren over een verlenging van haar ADET, laat staan al enige concrete stap hiertoe heeft gezet. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de eerste stappen hiertoe online en dus ook vanuit het buitenland kunnen worden gezet. Dat thans huidige beroepsprocedure loopt, neemt bovendien niet weg dat verzoekende partij dit ook tijdens de duur van deze procedure kan doen en zij dit zelfs al eerder had kunnen doen. Verzoekende partij, die blijkens de informatie die ook zij zelf bijbrengt goed op de hoogte is van het belang van het tijdig aanvragen van een verlenging/vernieuwing van de Griekse verblijfsvergunning, toont evenwel niet aan al enige stap hiertoe te hebben gezet, al dan niet met hulp van haar advocaat in België.

In het kader van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd verzoekende partij haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in en bij terugkeer naar Griekeland op concrete en individuele wijze onderzocht. Hiervoor wordt verwezen naar hetgeen de Raad hierover oordeelde. Bij huidige volgend beschermingsverzoek brengt verzoekende partij geen concrete elementen bij die anders doen besluiten. Verzoekende partij brengt voorts in het kader van huidig volgend verzoek geen nieuwe op haar eigen persoonlijke situatie als statushouder betrokken elementen bij die anders doen oordelen dan hetgeen hierover eerder bij haar vorig beschermingsverzoek werd geoordeeld, noch andere elementen die anderszins de kans aanzienlijk vergroten dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. De verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerder verzoek. Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dergelijke elementen liggen heden niet voor.

De verzoekende partij slaagt er, gelet op het geheel van wat voorafgaat, niet in om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, in de zin van de artikelen 3, 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening (EU) 2024/1347, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 3, 6) *juncto* 15 van de Verordening (EU) 2024/1347.

Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om dit beschermingsverzoek van de verzoekende partij *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij de DVZ de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek

indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat ook niet toe de schending van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

Daar het verzoek om internationale bescherming ingediend was voor 12 juni 2026 kan ze niet dienstig de schending aanvoeren van artikel 38, § 1, c) van de Verordening (EU) 2024/1348

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60, § 2, tweede lid van de RvV-wet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizendzesentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

mevr. S. VANDEVORST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

M. RYCKASEYS